

Říjen

Divadelní zpravodaj

115. sezóna 2024/2025

NEJKRÁSNEJŠÍ BÝVÁ ŠILENÁ

ZŘÍT DO TMY S ADAMEM SVOZILEM

ROBERT BELLAN A ATOMOVÁ KOČIČKA

NA PŘEDSTAVENÍ OZNAČENÁ ABONENTNÍ SKUPINOU (NAPŘ. A, B, C) ROVNĚŽ NABÍZÍME VOLNÉ VSTUPENKY K DOPRODEJÍ! NEOZNAČENÁ PŘEDSTAVENÍ NEJSOU OBSAZOVÁNA PŘEDPLATITELI, VSTUPENKY JSOU PO VYŘÍZENÍ HROMADNÝCH OBJEDNÁVEK URČENY K VOLNÉMU PRODEJI.

↔ HRAJEME BEZ PŘESTÁVKY → UVÁDÍ AGENTURA KOMETA 📖 SCÉNIKÉ ČTENÍ

Říjen

MĚSTSKÉ DIVADLO

ÚTERÝ	1.	19:00	KDO JE TADY ŘEDITEL?	KONEC 20:35	↔	R
PÁTEK	4.	19:00	VELKÁ BANKOVNÍ LOUPEŽ	KONEC 21:20		
ÚTERÝ	8.	18:00	S ČERTY NEJSOU ŽERTY	KONEC 20:15		Z
STŘEDA	9.	17:30	S ČERTY NEJSOU ŽERTY	KONEC 19:45		S
ČTVRTEK	10.	10:30	DO NEBES!	KONEC 13:00		ŠK
PÁTEK	11.	19:00	NORMÁLNÍ DEBIL 1	KONEC 20:40		
SOBOTA	12.	19:00	S ČERTY NEJSOU ŽERTY	KONEC 21:15		
PONDĚLÍ	14.	10:00	K. Plešková / PŘESTUPNÍ STANICE: STRACH			ŠK
			Pohled mezi mladé lidi, kteří nezvládli boj s realitou. Režie Z. Rumpík. Studio LAIK			
ÚTERÝ	15.	19:00	POŘÁD JSEM TO JÁ	KONEC 21:30		A

STŘEDA	16.	19:00	DON JUAN SE VRACÍ Z VÁLKY	KONEC 21:00	M
ČTVRTEK	17.	19:00	S ČERTY NEJSOU ŽERTY	KONEC 21:15	C
PÁTEK	18.	10:00	ATOMOVÁ KOČIČKA	VEŘEJNÁ GENERÁLNÍ ZKOUŠKA	VG
		19:00	ATOMOVÁ KOČIČKA		E
			<i>Pozor! Změna původně plánovaného titulu.</i>		
SOBOTA	19.	19:00	ATOMOVÁ KOČIČKA	1. PREMIÉRA	P1
NEDĚLE	20.	19:00	ATOMOVÁ KOČIČKA	2. PREMIÉRA	P2
PONDĚLÍ	21.	9:30	F. S. Fitzgerald / THE GREAT GATSBY		šk
		12:30	<i>Vstupenky na www.english-theatre.cz. TNT Theatre Britain</i>		
		19:00	L. Baffie / TIK TIK		
			<i>Komedie z čekárny u psychiatra. Pozor, v představení zazní větší množství vulgarismů. Hrají T. Kostková, K. Frejová, J. Polášek a další. Režie J. Nvota. Komorní divadlo Kalich, Praha</i>		
ÚTERÝ	22.	9:00	THE GREAT GATSBY		šk
		12:00	<i>Vstupenky na www.english-theatre.cz. TNT Theatre Britain</i>		
		18:00	DON JUAN SE VRACÍ Z VÁLKY	KONEC 20:00	N
STŘEDA	23.	10:00	NOC NA KARLŠTEJNĚ	KONEC 12:05	šk
		17:30	ATOMOVÁ KOČIČKA		J
ČTVRTEK	24.	17:00	ATOMOVÁ KOČIČKA		L
SOBOTA	26.	18:00	S ČERTY NEJSOU ŽERTY	KONEC 20:15	U
			<i>Pozor! Změna původně plánovaného titulu.</i>		
NEDĚLE	27.	17:00	NORMÁLNÍ DEBIL 2	KONEC 18:55	
ÚTERÝ	29.	19:00	DO NEBES!	KONEC 21:30	F
STŘEDA	30.	18:00	ATOMOVÁ KOČIČKA		X
			<i>Pozor! Změna původně plánovaného titulu.</i>		
ČTVRTEK	31.	19:00	Z. Ferenczová / BABYBOOM		
			<i>Tragikomedie z porodnice jako sonda do prostředí, které by z principu mělo být radostné. Hrají L. Žáčková, M. Stehlíková, J. Hájek a další. Režie O. Sokol. Činoherní klub, Praha</i>		

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

PÁTEK	4.	10:00	ZŘÍT DO TMY [oidipus]	VEŘEJNÁ GENERÁLNÍ ZKOUŠKA	VG₁+VG₂
SOBOTA	5.	19:00	ZŘÍT DO TMY [oidipus]	1. PREMIÉRA	P1A
NEDĚLE	6.	19:00	ZŘÍT DO TMY [oidipus]	2. PREMIÉRA	P2A
ČTVRTEK	10.	10:00	ORLANDO	KONEC 11:40	šk

ČTVRTEK	10.	19:00	ZŘÍT DO TMY [oidipus]	K1
ČTVRTEK	17.	19:00	ESTER KOČIČKOVÁ & Moody Cat Band Nadčasové melodie s originálními i provokativními texty výjimečně zpěvačky a herečky se šlapajícím soundem tříčlenné kapely.	
NEDĚLE	20.	15:00	R. Kipling / MAUGLÍ Příběh o odvaze a přátelství, který se neobejde bez napětí a trochu nebezpečí, ale určitě se obejde bez zbytečných slov. Pro děti od 4 let. S loutkami hraje J. Vyšohlídová. Režie J. Vyšohlíd. Divadlo U staré herečky, Hradec Králové	
PONDĚLÍ	21.	8:30	MAUGLÍ	ŠK
		10:00	MAUGLÍ	ŠK
ÚTERÝ	22.	10:00	K. H. Mácha / MÁJ Máj očima naší nejmladší generace. Připravila K. Plešková. Mladé divadelní studio LAIK	ŠK
STŘEDA	23.	19:00	ZŘÍT DO TMY [oidipus]	K2
ČTVRTEK	24.	19:00	ZŘÍT DO TMY [oidipus]	K3
ÚTERÝ	29.	19:00	ORLANDO KONEC 20:40 ⇄	B2

POEDIUM V KLUBU

PONDĚLÍ	14.	19:00	NEJKRÁSNEJŠÍ BÝVÁ ŠÍLENÁ str. 10 PREMIÉRA Pořad čtených a zpívaných veršů J. Seiferta. Připravil J. Šlupka Svěrák.
---------	------------	-------	---

VČD NA ZÁJEZDECH

STŘEDA	2.	19:00	ORLANDO HRADEC KRÁLOVÉ (FESTIVAL ČEKÁNÍ NA VÁCLAVA)
PÁTEK	25.	19:00	PAN KAPLAN MÁ TŘÍDU RÁD ČERVENÝ KOSTELEČ
ČTVRTEK	31.	19:00	MAKROPULOS musical KOLÍN

ZMĚNA PROGRAMU VYHAZENÁ

M. Zade / ZŘÍT DO TMY [oidipus]	 str. 8–10 PREMIÉRA
Současné drama s téměř detektivní zápletkou. Co se stane, když všechno, co jste považovali za pravdu, se ukáže jako lež? Když se život, který se zdál být bezpečný a pohodlný, náhle zhroutí? Hrají M. Sikorová, J. Pejchal, Š. Pospíšil a R. Chvalová. Režie A. Svozil.	

T. Dianiška / ATOMOVÁ KOČIČKA	 str. 14–16 PREMIÉRA
Bláznivá sci-fi komedie o jednom nečekaném výletu do minulosti. Příběh tří studentů aplikované fyziky, kteří zažijí něco, co ještě nikdo nezažil. Možná jen jeden starý kocour... V hlavních rolích K. Šafránková, P. Borovec a J. Láska. Režie R. Bellan.	

P. Abraham – M. Mejzlíková str. 22–23
S ČERTY NEJSOU ŽERTY

Čertovská komedie o mladém mlynáři Petrovi, kterého chamtivá macecha málem připraví o mlýn i majetek po rodičích... Divadelní zpracování známého filmu J. Justa a H. Bočana na motivy pohádek B. Němcové. Hrají Š. Pospíšil, J. Hába, P. Janečková, L. Špiner, J. Láška nebo J. Pejchal a další. Režie P. Novotný.

O. Brousek – R. Balaš / DO NEBES!

Zbrusil nový muzikál o prvním českém letci, který se narodil v Pardubicích a doletěl z nich až do Velké Chuchle. 13. srpna 1891 se nad Pardubicemi vznášel balón Victor Hugo, který přiletěl z Prahy, a osmiletému Janu Kašparovi vnuke touhu létat... Hrají Š. Pospíšil, P. Janečková, J. Musil, J. Pejchal, L. Špiner a další. Režie R. Balaš.

P. Pörtner / BLÁZNIVÉ NŮŽKY

Komedie roku 2007 a L. Špiner s oceněním za nejlepší mužský herecký výkon GRAND Festivalu smíchu 2008! Interaktivní kriminální komedie z prostředí kadeřnického salónu. Hrají P. Janečková, D. Novotná, P. Dohnal, A. Postler, L. Špiner a M. Němec j. h. Režie P. Novotný.

G. Koren / FANTASTICKÉ DIVADLO

Současná nekorektní komedie o tom, co se může stát, když se protne svět mafie se světem handicapovaných divadelníků, která originálním způsobem boří stereotypy o „lidech se zvláštními potřebami“. V hlavních rolích M. Sikorová, T. Lněnička, E. Jechová a M. Štrunc j. h. Režie P. Novotný.

V. Woolfová – M. David / ORLANDO

Módní show o paměti a identitě. Fiktivní životopis mladého šlechtice, jenž prochází dějinami, nejdříve jako muž, později jako žena, a hledá smysl života, vznešený cit, vášně... Hrají V. Malá, L. Mecerodová, K. Šafránková, P. Borovec a J. Láška. Režie M. David.

K. Svoboda – Z. Podskalský – J. Štáidl – E. Krečmar / NOC NA KARLŠTEJNĚ

Legendární muzikál podle stejnojmenného filmu na motivy hry J. Vrchlického o tom, že ani zákaz krále není silnější než láska ženy... V hlavních rolích P. Štěpánek j. h. a M. Sikorová. Režie P. Novotný.

**Ö. von Horváth
DON JUAN SE VRACÍ Z VÁLKY**

Působivý kabaret scén ze světa, který vstává z popela. Raněný voják hledá svou dávnou lásku, kterou zradil. Potkává však jen její odlesky v jiných ženách. Svět se změnil a už nikdy nebude jako dřív, jako před válkou. V titulní roli J. Musil. Režie M. Františák.

L. von Trier / KDO JE TADY ŘEDITEL?

Absurdní a poněkud škodolibá komedie o řediteli, kterého nikdo nikdy neviděl, plná bizarních situací z prostředí, kde jsou peníze až na prvním místě. Divadelní adaptace úspěšného dánského filmu z roku 2006. V hlavních rolích J. Láška a J. Pejchal. Režie A. Keita.

R. Bellan / NORMÁLNÍ DEBIL 1

Deník pubertáka aneb Mé dětství v socialismu. Nedílnou součástí originální retrokomedie plné nadsázky i nostalgie je dobová „pop music“, vysílání Československé televize a odborný pohled na psychický vulkanismus. Hrají J. Pejchal, J. Janoušková, E. Lásková a P. Borovec. Režie R. Bellan.

R. Bellan / NORMÁLNÍ DEBIL 2

Osmdesátky aneb Kalendárium. Volné pokračování stejnojmenné retrokomedie z mládí průšviháře Norberta Intribuse odehrávající se tentokrát na střední škole, ve vojenském útvaru nebo v oblastním divadle. Hrají J. Láška, V. Malá, P. Borovec a L. Špiner. Režie R. Bellan.

**H. Lewis – J. Sayer – H. Shields
VELKÁ BANKOVNÍ LOUPEŽ**

Cena diváků a studentské poroty GRAND Festivalu smíchu 2020! Parodická crazy komedie o jedné netradiční loupeži, v níž nechybí ani pořádná love story a hudební hity rock'n'rollové éry minulého století. Hrají L. Špiner, V. Malá, P. Dohnal, Z. Kalina j. h. a další. Režie R. Bellan.

Ch. M. Dunford str. 7

POŘÁD JSEM TO JÁ

Dojemný inspirativní příběh ženy, která i přes nepřázeň osudu touží zůstat sama sebou. Alice jednoho dne začne zapomínat slova. Následná diagnóza zní: raná forma Alzheimerovy choroby... Hrají P. Janečková – za Alici v užší nominaci na Cenu Thálie 2024, E. Lásková, T. Lněnička a další. Režie K. Dušková.

**O. Soukup – G. Osvaldová – P. Abraham
MAKROPULOS musical**

Muzikálová adaptace známého dramatu K. Čapka o touze po větčinném mládí. V hlavní roli P. Janečková, která byla za ztvárnění E. Marty v užší nominaci na Cenu Thálie 2023. Režie P. Novotný.

**L. Rosten – M. Hanuš
PAN KAPLAN MÁ TŘÍDU RÁD**

Hudební komedie o záluďnostech studia i výuky cizí řeči. Vtipné situace se prolínají s dojemnými – a to vše je doplněno řadou písní a tanců z celého světa. V titulní roli M. Mejzlík. Režie M. Hanuš.

PŘIPRAVUJEME NA LISTOPAD

MĚSTSKÉ DIVADLO

PONDĚLÍ **4.** 19:00

ONDŘEJ HAVELKA a jeho MELODY MAKERS

Nová koncertní show Šecky pecky synkopicky (tak jak dycky) složená ze starých pecek z archivu originálního swingového orchestru.

PÁTEK **8.** 18:00

PAN KAPLAN MÁ TŘÍDU RÁD

SOBOTA **16.** 18:00

MAKROPULOS musical

ČTVRTEK **28.** 18:00

ATOMOVÁ KOČIČKA

SOBOTA **30.** 18:00

FANTASTICKÉ DIVADLO

DERNIÉRA

G

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

NEDĚLE **10.** 15:00

B. Němcová – K. Plešková / O DVANÁCTI MĚSÍČKÁCH

DERNIÉRA

Netradiční pohádkový muzikál o Marušce, která v nouzi najde pomoc u kouzelných měsíčků. Režie Z. Rumpík. **Mladé divadelní studio LAIK**

PÁTEK **22.** 19:00

BLÁZNIVÉ NŮŽKY

NEDĚLE **24.** 15:00

K. Plešková / POHÁDKY KOUZELNÉ BABIČKY

PREMIÉRA

Interaktivní pohádka plná hašteřivých myšek, čiperných skřítků a veselých písniček. Režie Z. Rumpík. **Mladé divadelní studio LAIK**

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

PETRA JANEČKOVÁ znovu sahá po THÁLII!

PETRA JANEČKOVÁ už mnoho let vítězí v divácké anketě o nejoblíbenější herečku Východočeského divadla. Pro její nesporné kvality ji však vyzdvihuje také odborná veřejnost, o čemž svědčí řada nominací na Cenu Thálie – připomeňme širší nominace za role Širy v *Mikve* nebo Královny Alžběty II. v *Audienci u královny* či loňskou užší nominaci v oboru muzikál, opereta a jiný hudebně-dramatický žánr za Emilií Marty v *Makropulos musical*, kterou ale nakonec bohužel neproměnila.

Letos se Petra Janečková znovu dostala mezi tři nejlepší herečky minulého sezóny, tentokrát ale v činoherním oboru. Komisi cen nadchla v roli Alice v inscenaci hry *Pořád jsem to já*, kterou s prknech VČD nastudovala s režisérkou Kateřinou Duškovou. 5. září o tom informovala Herecká

asociace na tiskové konferenci v pražském showroomu sklářské firmy Lasvit, vytvářející originální vázy doprovázející Cenu Thálie. Petra Janečková se o činoherní **Cenu Thálie 2024** pomyslně utká s **Maríí Štípkovou** ze Svandova divadla na Smíchovské a **Kateřinou Císařovou** z Divadla Na zábradlí.

„Petra Janečková je jakousi anomálií Ceny Thálie, neboť byla nominována už vloni, ale v muzikálové kategorii, letos to je v činohře, a věřím, že příští rok by mohla uspět i v oboru alternativního divadla či v opeře,“ vtipkovala na tiskové konferenci předsedkyně činoherní poroty Ceny Thálie **Jana Paterová** a dále pokračovala s odůvodněním letošního užší nominace: *„Petra Janečková vytvořila nesmírně bohatý, promyšlený herecký výkon, racionální i nabitý hlubokými emocemi. Svou postavu*

pracovala do nejmenších detailů. V počátečních scénách vidíme vzdělanou úspěšnou ženu, která se kvůli vážné nemoci postupně proměňuje a ztrácí v úzkosti a zmatku. Herečka dokázala zachytit křehkou psychiku postavy – projevy nemoci nestaví lineárně, ale dokáže překvapit věcností i emocionálně nabitými scénami. Nikdy však neskouzává do patosu ani sentimentu. Všechny její scény jsou pravdivé a uvěřitelné. Nahlédnutí do vnitřního světa nemocí ochromené ženy je fascinující a mimořádně přesvědčivé.“

Zda Petra Janečková tentokrát významné divadelní ocenění získá, se dozvíme v sobotu 5. října během slavnostního vyhlášení 31. ročníku Ceny Thálie z pražského Národního divadla, které bude v přímém přenosu přenášet Česká televize. RaS

JAKO ALICE S T. LNEŇKOVOU VE HŘE POŘÁD JSEM TO JÁ, FOTO P. BORECKÝ

Režisér Adam Svozil:

Docela rád se řídím nápady dramaturgů...

REŽISÉR A. SVOZIL NA ZAHAJOVACÍ ZKOUŠCE HRY ZŘÍT DO TMY [OIDIPUS], FOTO P. SEDVÝ

Tvorbu režiséra ADAMA SVOZILA sleduji už od jeho studií na DAMU, kdy jsem v divadle DISK viděla inscenaci současné hry autora Dennise Kellyho Rituální vražda George Mastromase, za níž v roce 2016 získal Cenu Marka Ravenhilla, tedy ocenění za nejlepší českou divadelní inscenaci nového dramatického textu. Hned následující rok jsem Adama jako čerstvého absolventa oboru činoherní režie přizvala k režii scénického čtení v cyklu INprojekty. Nyní po sedmi letech se nám podařilo domluvit na další spolupráci, opět na naší Malé scéně. Napadlo mě nabídnout mu hru, kterou jsem spolu s většinou souboru viděla na naší loňské studijní cestě v ikonickém berlínském divadle Schaubühne, a byla jsem mile překvapená, že jsme si velmi rychle pláclí. Současný text německé autorky Maji Zade s původním názvem ōdipus měl premiéru v roce 2021 a dodnes se v divadle hraje. Napsání textu na motivy známé antické tragédie inicioval režisér a umělecký šéf Schaubühne Thomas Ostermaier, který už řadu let platí za jednoho z nejlepších režisérů nejen v Evropě, ale i ve světě. Vznikla velmi svižná „konverzační tragédie“, jak jsme si žánr s Adamem pracovníě nazvali, nebo chcete-li zručně napsané komorní psychologické drama s téměř detektivní zápletkou, které nepostrádá vtíp, spád ani emoce. Jeho česká premiéra s názvem ZŘÍT DO TMY [oidipus] nás čeká již 5. října, následující rozhovor vznikl na den přesně měsíc před ní.

Před sedmi lety jsme poprvé spolupracovali na scénickém čtení tvojí úpravy dvou her německého autora Falka Richtera. Tehdy jsi v rozhovoru řekl, že je pro tebe velké téma „proměna všech složek života v jakýsi spektakl nebo okázalou performance“. Jak se od té doby posunulo tvoje vnímání divadla a co je pro tebe teď tím tématem, které rezonuje?

V divadle se snažím reflektovat společenská a politická témata i to, jak pronikají do osobní nebo intimní sféry nás všech, což myslím platilo také před sedmi lety. Ale je zajímavé slyšet tu část o každodenním spektaklu, to nás možná tehdy ještě zaráželo, a teď už jsme si všichni tak zvykli, že to asi ani nestojí za řeč/inscenaci, vnímám to už asi jako úplnou samozřejmost.

Opět se setkáváme nad současnou německou hrou. Jaký je tvůj vztah k moderní německé dramatu?

Ta dramatika je tak rozsáhlá a různorodá, že asi nejde říct, že bych k ní měl „vztah“ jako celku, navíc když ji nijak systematicky nesleduji. Nicméně v Německu divadlo slouží jako společensky kritická instituce, takže se tam častěji objevují hry souznící s mým chápáním divadla, plus se v Německu (asi?) dá psaním her uživit, takže jich logicky vzniká víc a tvůrce se jim tím pádem nevyhne.

Co tě přimělo kývnout na první text, který jsem ti nabídl? V čem tě jako režiséra zaujal?

Já se většinou docela rád řídím nápady dramaturgů, přece jen jsou místní, znají své publikum i kontext instituce, ve které se pohybujeme, takže pokud mě ten který text vyloženě nerozčiluje, beru! Tato hra je pro mě navíc zajímavá tematicky, je hodně kritická k současným ekonomickým „elitám“ a ke způsobu, jakým se stavíme (respektive právě moc nestavíme!) k zásadním výzám dneška, ať je to klimatická krize, důchodový systém, krize bydlení a tak dále. My vlastně, podobně jako postavy z antických dram, máme tu „věštbu“ – a podobně jako postavy této hry se spíš tak potácíme od něčeho k něčemu, trochu věštbě nevěříme, trochu se bojíme, trochu to vědění vytěšňujeme... Náš horizont je navíc diktován logikou deregulovaného kapitalismu – to znamená jakékoliv řešení by vlastně bylo „moc nákladné“, takže smůla, bude se pokračovat v současném stavu, přestože tušíme, že skončí katastrofou.

A čím si myslíš, že může být hra zajímavá pro diváky?

No doufám, že tím, čím zaujala mě (viz výše), ale nabízí i takové ty činoherní klasiky: je hodně svižná, vzhledem k tématu překvapivě vtipná a přináší skvělé příležitosti hercům.

Zřít do tmy se odehrává v Řecku, kam si naše čtyři postavy vyrazily na dovolenou, z toho také vychází scénografie Pavly Kamanové, která u nás už dříve pracovala jako autorka scény k inscenaci Podivný případ se psem Kashy Jandáčkové. Můžeš trochu přiblížit její scénické řešení?

Pavla scénografi pojala hodně realisticky, takže se diváci můžou těšit na zabydlenou řeckou vilku v průběhu jediného dne!

Na návrzích kostýmů jste s Pavlou spolupracovali, je to pro tebe běžné, že si kostýmy řešíš sám nebo ve spolupráci s výtvarníkem? Že to nenecháš jen na něm a jeho fantazii?

Je to pro mě docela běžné u her odehrávajících se v současnosti, zejména pokud jde o civilní odění, baví mě zaměřit se na to, co každý kousek oblečené nese za významový kontext – bílé kožené tenisky a pérové vesty podnikatelů, masivní šperky a lněné šaty u podnikatelek na dovolené a tak.

Pustil by ses někdy do režie klasického dramatického textu? Protože v tvé dosavadní tvorbě figurují spíše texty současné, nebo přímo autorské.

Dramaturgové a divadla mě naštěstí se současnými texty oslovují nejčastěji, už je to asi taková moje značka, takže to dilema klasika/nový text zas tak často řešit nemusím. Ale když se nad tou otázkou zamyslím v obecné rovině: asi klidně, když by mě klasický text nějak oslovil a připadal mi opravdu „současný“ – nicméně často mi přijde, že české divadlo ty klasické texty recykluje trochu bez rozmyslu a ve stylu „láska je vždycky stejná“, což mi moc blízké není. Nebo se řekne: „Wow, Hamlet, to je vždy a o všem a je to dnes tak relevantní.“, ale já chci vědět, v čem teda KONKRETNĚ je to teď tak relevantní, proč se mám dívat na tuto story, co jsem viděl kkrát. Proto mám rád třeba přístup Michala Háby, který ty klasické texty nahlíží zcela kriticky (a dost je celé přepisuje) a vlastně svými inscenacemi ukazuje, čím je v nich obsažené „klasické“ myšlení stále živé – a nezřídka kdy problematičtější.

Naštěstí jsou v současné dramatičce docela široce zastoupeny různé přepisy, přenosy a aktualizace klasických děl, které ty provařené látky právě cílí už dost specificky, to docela vítám, a inscenují tyto texty čím dál častěji – kromě Zřít do tmy například Crimpův Cyrano z Bergeracu, kterého jsem inscenoval vloni v Jihočeském divadle. To tomu dilematu, které tvá otázka sugeruje, trochu obrušuje hrany.

Častěji než s kýmkoli jiným pracuješ v tandemu s dramaturgyní/režisérkou Kristýnou Jankovcovou, tvoříte tým už od školy. Není pro tebe teď práce se mnou přílišné vystoupení z komfortní zóny?

Není, já jsem vlastně už od školy průběžně dělal inscenace i s jinými dramaturgy, takže to pro mě zas tak nevedední není. Navíc Kristýna už (kvůli finančním podmínkám v českém kulturním provozu) předminulou sezónu divadlo zcela opustila, takže od té doby jsem na nové tváře ještě zvyklejší.

S Kristýnou jste tvořili také autorský tandem, na většině her, které jsi režisoval, jsi spolupracoval také jako autor. Proč je tak důležité si hru napsat/přepsat? Pravidelná dramaturgie tě tolik neinspirokuje?

Asi bych neřekl autor, ale úpravu si dělám, což je, myslím, běžná praxe. Přece jen i ty nejpravidelnější hry většinou obsahují víc témat, než v danou chvíli rezonují, taky jsou delší, než by se nám komukoliv líbilo, jejich jazyk může být historický, nesrozumitelný... a tak. Příliš pietní přístup ke hram věd většinou ke katastrofálním inscenacím, alespoň tedy pro mě jakožto diváka.

Viděla jsem několik tvých her s poměrně komorním obsazením. Vyhovuje ti pracovat spíše s menším počtem herců v menších prostorách, jako je tomu teď, nebo tě baví i velké jeviště a hry s mnoha postavami?

Menší kolektivy asi ústí v pro mě trochu příjemnější mód zkoušení, kdy se můžu věnovat každému herci; zároveň je mi bližší herectví takzvaně na detail. Na velkých scénách mi přijde, že fungují spíše vizuální spektakly... Což by mě vlastně taky někdy lákalo, třeba práce s většími davy a sbory, ale to mi v činohře asi nikdy nikdo nedovolí. S tím velkým herectvím velkých scén jsem se u některých titulů celé zkoušení smířoval, ale bylo to možná nevhodnou volbou titulu: některé tituly si o tu velkou scénu a příslušnou stylizaci přímo říkají, ale já to přitom při četbě viděl až moc drobnouček/komorní – a pak tam byl určitý rozpór.

Kromě divadelní režie se věnuješ také režii rozhlasových her a pohádek pro ČRo. Zaujal mě tvůj příspěvek do cyklu BáSnění. Netušila jsem, že jsi milovníkem poezie. Nenapadlo tě někdy nechat poezii ožít v divadle?

Napadlo, ale já moc nejsem takový ten typ tvůrce, který jakýkoliv literární nebo filmový zážitek musí okamžitě přenášet na jeviště. Naopak si myslím, že když má něco literární kvality, tak je to prostě autonomní dílo, které si člověk nejlépe užije jako literaturu a u poezie to snad platí dvojnásob? Kdykoliv jsem nějakou literaturu/film na jeviště přenášel, tak cílem bylo vést s dílem nějakou polemiku, přistupovat

kriticky buď k němu samotnému, nebo k pozici, jíž to dílo zaujímá ve sdíleném kulturním poli... Poezie a její recepcie jsou pro mě tak intimní, že se mi s ní tento přístup úplně neslučuje, respektive to platí u poezie, co mám rád – a proč bych se věnoval inscenování té, kterou rád nemám?

Naposledy se vrátím ke zmiňovanému rozhovoru před sedmi lety. Řekl jsi v něm, že by ses do budoucna rád v nějakém divadle usadil. V letech 2019–2023 jsi byl kmenovým režisérem v Jihočeském divadle v Českých Budějovicích. Proč jsi odtamtud odešel? A jaká práce tě teď v nejbližší době čeká?

No já jsem tam byl na třetinový úvazek, což nebylo finančně moc výhodné (snad se to může říkat?), ale dál se tam k mému velkému potěšení téměř každý rok vracím a ta kontinuita práce s určitým souborem, která mi na angažmá přijde jako ta hodnotná část, tím pádem pokračuje. Ten režim, jestli tam jsem jako třetina zaměstnance nebo jako freelancer, mi připadá skoro jedno, „odchod z angažmá“ to byl spíš formální... Teda doufám, že to tam taky tak vnímají. Po premiéře ve VCD mě čeká pohádka pro ČRo a pak zkoušení Milenců z kiosku u ústeckém Činoherním studiu.

AnZH

NEJKRÁSNEJŠÍ BÝVÁ ŠÍLENÁ

PREMIÉRA 14. ŘÍJNA 2024 OD 19 HODIN V POEDIU V KLUBU

Říjnový večer v Poediu v klubu věnujeme básníku Jaroslavu Seifertovi (1901–1986), autorovi Písně o Viktorce, Koncertu na ostrově, Odlévání zvonů, Halleyovy komety a dalších sbírek, překladatelé básní Paula Verlaina, Guillaumea Apollinaira, Alexandra Bloka či biblické Písně písní.

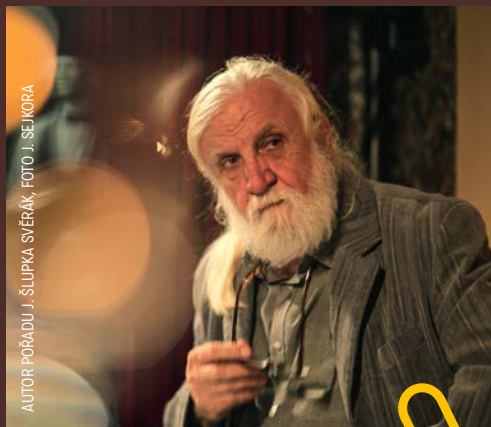
Před čtyřiceti lety mu byla udělena Nobelova cena za literaturu. Byl prvním českým spisovatelem s touto poctou (a dosud jediným). V té době to byla pro československou kulturu mimořádně významná událost s mezinárodním dosahem, zvláště u autora s pevným charakterem, který aktivně projevoval nesouhlas s tehdejším politickým režimem.

V názvu našeho pořadu poznají čtenáři milostné poezie poslední verš ze Seifertovy Písně o lásce:

Zaslechl jsem lásku odcházet,
když se prvně rtů mých dotkl ret.
Kdo mé naději však zabránil
– ani strach, že přijde zklamání,
abych nekles pod tvá kolena.
Nejkrásnější bývá šílená.

V pořadu zaznějí zejména verše z jeho zralé pozdní tvorby, do níž patří sbírky Deštník z Piccadilly, Morový sloup či Bytí básníkem. Verše vybral a některé i zhudebnil Jiří Šlupka Svěrák a pořad připravil s herci Petrou Janečkovou a Radkem Žákem.

JaP

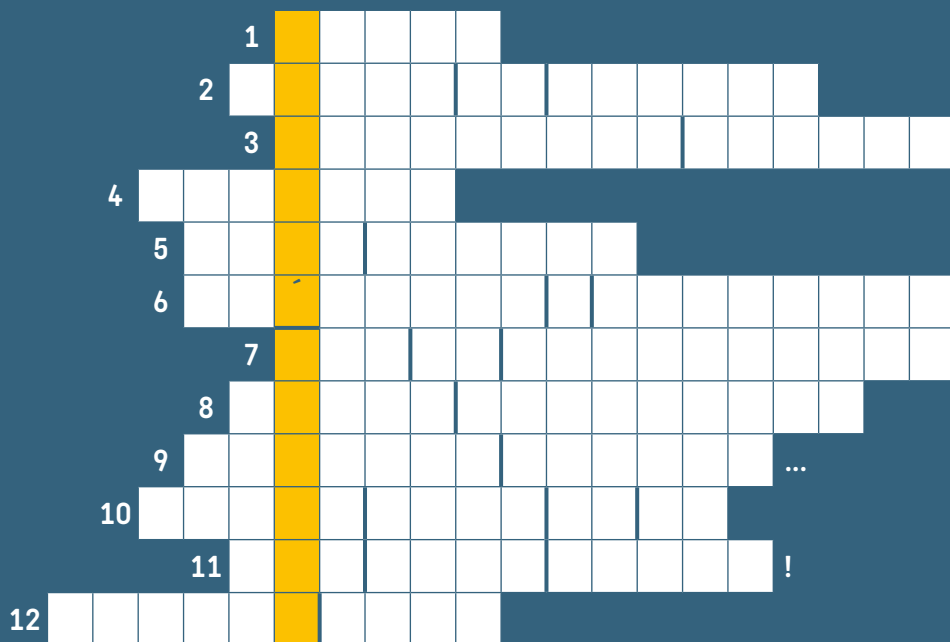
AUTOR POŘADU J. ŠLUPKA SVĚRÁK, FOTO J. SEJKORA

(LEHCE) *feministická* KŘÍŽOVKA

Herečka ELIŠKA LÁSKOVÁ mi dala na výběr hned z několika replik svých oblíbených inscenací. Jedna z nich byla pochopitelně i ze hry Pořád jsem to já, která patří k jejím novějším výrazným příležitostem. Já ale nakonec sáhla po starším kousku, v němž si Eliška jako Johana Rottová zahrála dceru své skutečné maminky Jindry Janouškové. Ta věta ze hry Jako břitva o životě spisovatelky Boženy Němcové je totiž nejen vtipná, ale může být v podstatě i takovým ženským životním moudrem. Jestlípak se jí také řídí domácnost Elišky a Pepy Láskových? :-)

„Je třeba řídit dospělejším ženským duchem překypující (viz tajenka)!“

Co je třeba, aby měl ženský duch pod kontrolou, se dozvíte jako vždy z tajenky křížovky. Při luštění vám poslouží následující dvojstrana, kde najdete fotky z inscenací, v nichž si Eliška v našem divadle zahrála. Tentokrát nabídnou dvě drobné nápovědy: 1. bylo nutné sáhnout i hlouběji do archivu, 2. mezi fotkami se objevují i scénická čtení z cyklu INprojekty, která jsme uvedli na naší Malé scéně. Názvy inscenací na fotkách vepište do stejné očíslovaných řádků doplňovačky a správné znění tajenky zašlete na adresu dramaturg@vcd.cz do konce měsíce října. 1. listopadu z nich vylosujeme tři šťastlivce, kteří od nás obdrží po dvou vstupenkách na libovolné představení VČD.

Výherkyním červené Fantastické křížovky – paní Bohumile Bořkové, paní Romaně Černé a paní Evě Kalouskové – srdečně gratulujeme, tajenka zněla „až se vyspím“.

S ROBERTEM BELLANEM, režisérem, který si plní své sny

REŽISÉR R. BELLAN NA PRVNÍ ČTENÉ ZKOUŠCE KOMEDIE ATOMOVÁ KOČIČKA, FOTO P. ŠEDIVÝ

Pro tuto sezónu jsme si „zamluvili“ režiséra ROBERTA BELLANA, aby pro nás připravil novou komedii. Důvodů k tomu bylo hned několik. Robert tento žánr umí a dělá ho rád, navíc poslední jeho opusy v našem divadle – Normální debil, Velká bankovní loupež a Normální debil 2 – zaznamenaly obrovský divácký úspěch a počtem repríz daleko převyšují ostatní inscenace.

Když jsme společně hledali vhodný titul, padlo rozhodnutí inscenovat hru Tomáše Dianišky ATOMOVÁ KOČIČKA. Je to tak trochu sci-fi hororová komedie o třech studentech aplikované fyziky, kteří se dostanou do minulosti. Začátkem září jsme začali zkoušet. Máme za sebou první čtené zkoušky a první aranžovanou, tedy prostorovou zkoušku...

Roberte, ze všech komedií, kterých Tomáš Dianiška napsal kolem dvaceti, sis vybral Atomovou kočičku. Proč?

Viděl jsem většinu jeho inscenací, a i když se mi moc líbily, nikdy jsem neměl touhu je režirovat. Všechny jevištní verze Tomášových her se mi zdály kongeniálně zpracované, necítil jsem prostě potřebu je dělat nějak jinak. Až na Atomovou kočičku. Při sledování Kočičky jsem sice opět prožíval libé pocity, ale

taky cítil ve hře jistý nevyužitý potenciál – že by šla zpracovat ještě jinak.

Vím, že máš Tomáše Dianišku rád a máte i cosi společného. Je to láska k žánru komedie, ke komiksu, hororu... Co ještě?

Myslím, že máme oba společný smysl pro humor a jako autoři smysl pro nadsázku. Ale i když jsou mé hry komerčně úspěšné a získávají divácké ceny, myslím,

že Tomášovy hry mají vyšší ambice. Jsou v něčem chytřejší, originálně zpracovávají i závažnější témata a krom divácké obliby získávají i ceny kritiky. A oprávněně. Kvalita u divadla se sice nedá nějak měřit a ceny nejsou tím hlavním ukazatelem, ale já si opravdu myslím, že Tomáš je náš nejlepší současný dramatik. Jsem jeho velkým obdivovatelem a vážím si, že mi nechal při úpravě své hry volnou ruku.

Doufám, že ho společně s herci a celým tvůrčím týmem při premiéře nezklameme a tato nová verze Atomové kočička se bude líbit nejen jemu, ale i pardubickému divákovi.

V našem divadle platíš za „specialistu na komedie“. To je vzácné, ne každý režisér se tomuto žánru věnuje, a ne každému sedí. Proč ho máš rád ty? A jaký typ komedií vyhledáváš?

Žánr komedie vyhledávám, protože jsem vtipný. Někdy až únavně. Mám takovou úchytku, že věty, obrazy, situace musím v běžném životě komentovat, nebo si je alespoň v hlavě aranžovat do nějakých vtipných souvislostí. Někdy bych si i rád odpočinul, ale nejde to. Bolí mě z toho hlava, ale nemůžu si pomoci. Pořád musím v něčem hledat humor. Dřív jsem režíroval klasické situacioní komedie, například autory Cooneyho, Ludwiga a další. V určité chvíli jsem si ale dal stopku a už je nedělám. Už mě to přestalo bavit. Nic proti těmto autorům nemám, ale jejich texty jsou vlastně takový manuál osvědčených komických dialogů a situací a není tam mnoho prostoru pro vlastní fantazii a nápady. Aktuálně se tak soustředím pouze na inscenování svých vlastních her, anebo her autorů s mně blízkým smyslem pro humor. A pokud už mám režírovat hru od jiného autora, musí mít nejen vtipný a originální základ, ale hlavně další potenciál pro autorský způsob realizace. Jako například Velká bankovní loupež nebo aktuálně Atomová kočička.

Jsou naši herci dostatečně inspirativní pro tvorbu gagů, vtipných point, fóřů...?

Bez herců, kteří cítí tento žánr a mají smysl pro gag, to nemůže fungovat. Samozřejmě pro tento typ hraní má někdo dispozice větší, někdo menší a někdo žádné. Jsem rád, že ve VČD mám v obsazení herce, kteří jsou výjimečně talentovaní právě v tomhle směru. Pro nás byl při obsazování spíš problém, že ve hře jsou jedny z hlavních postav tři studenti – tedy mladší ročníky. A ty jsme neměli.

Takže jsme nakonec vybrali jen podle typů a schopností a věk herců neřešili. A už po prvních aranžovacích zkouškách je jasné, že jsme udělali správně. Herci se ve svých postavách bez problému okamžitě omladili minimálně o deset let – herec Borovec o devatenáct! :-)) A všichni velmi uvěřitelně předvádí trojici mimořádně – studentů aplikované fyziky, kteří cestují časem a baví se humorem, kterému krom nich samých nikdo nerozumí. Doufám ale, že našemu humoru inscenačním pardubičtí diváci porozumí.

Normální debil 1 a 2 byly komorní komedie pro čtyř herce, ve Velké bankovní loupeži jsi naopak pracoval se skoro celým hereckým souborem. Co z toho je ti milejší?

Není to vyhrzené. Nerozlišuji to, není to o počtu lidí, ale o vzájemném navázání. I když s větším počtem lidí máš samozřejmě větší možnosti. Je to větší podívaná. Diváci se těší na další postavy a víc lidí na jevišti přináší větší pestrost hereckých i režijních prostředků. S nadsázkou se dá z pohledu diváka říct, že když sedíš na divadle jednoho herce a tomu zrovna moc nejde, jsi v pr...i – víš, že už do konce hry nikdo další nepříjde. :-))

U většího obsazení tě vždy může něco překvapit, každá postava přinese něco nového, má to své kouzlo. Jinak ale nemám problém dělat s jakýmkoliv počtem herců. Základ je, aby mezi mnou a herci byla důvěra, respekt a společná vbra, že to, co děláme, má smysl.

Kdysi dávno jsem tě viděla hrát divadlo. Kdy jsi přestal být hercem a začal už jenom režírovat? A proč?

Začal jsem jako herec ve Slováckém divadle v Uherském Hradišti. Asi po deseti letech jsem na jeho Malé scéně vytvořil autorské představení Rychlé šipy. Ještě ten rok Šípy vyhrály pražský festival Dítě v Dlouhé a já dostal nabídku režírovat v Městských divadlech pražských – v divadle Rokoko. Ve Slováckém divadle jsem dal ze dne na den výpověď a přestal být hercem. Takhle jednoduché to bylo. V Rokoku jsem následně byl necelé dva roky kmenovým režisérem. Potom se v MDP i Rokoku změnilo vedení a znovu jsem musel přehodnotit svou budoucnost. Stal jsem se režisérem na volné noze a narežiroval přes třicet inscenací v různých divadlech po celé republice. Pak nastal v mém životě jistý mezník. Kandidoval jsem na ředitele Slováckého divadla. →

↓ UKÁZKA NÁVRHŮ KOSTÝMŮ Š. BELLANOVÉ DO ATOMOVÉ KOČIČKY, FOTO P. ŠEDIVÝ

Byl jsem tak přesvědčený o tom, že se jím stanu, že jsem zrušil dopředu všechny režijní závazky mimo Uherské Hradiště. Tak, abych se mohl plně věnovat nové funkci. Dokonce jsem kvůli tomu na stará kolena vystudoval vysokou školu! Já, studijní celoživotní flákač! No, jenomže jak se říká: „Rekni bohovi své úmysly...“ Ředitelem byl jmenován někdo jiný. Zdánlivě neúspěch. Jenomže zpětně to hodnotím jako to nejlepší, co se mi v životě mohlo stát. Druhý den po tom, co jsem se dozvěděl, že byl komisí vybrán jiný z kandidátů, jsem začal podle své knižní prvotiny psát stejnojmennou divadelní hru Normální debil. A to mi změnilo život. Od té doby píšu hry, dělám autorské divadlo, jaké chci, jaké mám rád a jaké myslím, že umím. Z Normálního

debila se tak, jako kdysi z Rychlých šípů, stal jistý fenomén, který se hraje mnoho let v různých divadlech po celé republice. Je to splněný sen. Vzpomínám, že maminka mi kdysi řekla – když jsem byl malý kluk: „Robi, ty můžeš dělat, co chceš, můžeš být, čím chceš, tobě půjde všechno.“ A já jsem tomu uvěřil. To byla zásadní věc. Mnoho lidí má talent, ale i paralyzující pochybnosti. Ty já měl taky, ale má víra v sebe sama byla silnější. Beze školy jsem se stal hercem, po jedné režii na Malé scéně Slovenského divadla režisérem, dramatikem... A potom i principálem. Mám totiž své autorské Divadlo Pecka, kde se hrají jen mé vlastní hry. Poslední premiérou byla krimi parodie, parafráze na Romea a Julii s názvem Den blbec. V souboru

působí několik bývalých i současných herců ze Slovenského divadla a většinu repríz odehráváme v regionu, ale někdy i mimo něj. Pardubičtí diváci měli například možnost v rámci GRAND Festivalu smíchů vidět naši hru Vinetúúú! Vše, co dělám, mě těší a naplňuje, ale přiznávám, že poslední dobou jsem nejšťastnější, když sedím u plátna a maluji.

Ty a výtvarné umění, to je další velká kapitola. Kdy jsi začal malovat?

Jako dítě a pubescent jsem si rád kreslil, ale nikdy jsem se tomu v dospělosti moc nevěnoval. Kromě toho, že jsem si jednoduchými kresbičkami ilustroval první knihu o Normálním debilovi. Prostě takový koníček, který člověk má, ale moc neprovozuje. A plánoval jsem si, že někdy v důchodu se budu kresbě a malování věnovat. Během covidové přestávky mi ale zbylo víc volného času, a tak jsem s tím začal trochu dřív. Postupně jsem pro sebe objevoval různé techniky: od pastelek, přes fixy, akryl až po olej. A zjistil jsem, že mě to moc baví. A že je to vlastně podobné režijní profesi. Je to zase o nápadu, vymyšlení určité vtipné situace v nějaké zajímavé kompozici. Maluji například parafráze slavných děl – v podobných starožitných rámech o velikosti jako originály. Tak vznikla třeba Mona lízá, Dáma s hranolkama nebo Jedlíci brambůrek. Někdo by to třeba nazval drzostí – prznit klasiky. Já si ale věřím, že jsou to kvalitní parafráze a klasikům by to nevadilo. Věřit si není špatné. Většinou lidé by se žilo líp, kdyby měli větší důvěru v sebe sama. Opravdu. Lidí, věřte si, budete šťastnější! :-)

Roberte, zdá se, že jsi opravdu šťastný muž. Přeji ti, ať ti nadále všechno vychází, jako autorovi, režisérovi i malíři. Našemu souboru přeji krásnou a pohodovou práci a k premiéře ZLOM VAZ! JaU

← ZMIŇOVANÝ OBRAZ R. BELLANA MONA LÍZÁ

ZDENĚK SIGMUND

VÝSTAVA
VE FOYER

Letošní výstavní sezónu v divadelní galerii ve foyer zahájí výstava obrazů malby, grafika a keramika ZDENKA SIGMUNDA, jenž by se 29. října dožil 100 let. Vernisáž se uskuteční v sobotu 19. října před premiérou komedie Atomová kočička.

Zdeněk Sigmund se narodil v Praze do rodiny akademického malíře. Studoval na Akademii výtvarných umění v Praze – dva semestre u profesora Otakara Nejedlého, potom na Pedagogické

fakultě v Brně u profesora Vincence Makovského, Bohumila Stanislava Urbana a Eduarda Milena. Absolvoval v roce 1950. Celý život prožil v Pardubicích a Heřmanově Městci.

Vystavoval po celé České republice a účastnil se i mnoha výstav v zahraničí, např. světové výstavy EXPO '58 v Bruselu nebo v 60. letech několikrát v italské Faenze, zastoupen byl také na výstavách československé keramiky v Istanbulu, Sofii či Ženevě.

Milan Kundera o něm napsal: „Zdeněk Sigmund by nesáhl po štětcí, při řekách babylónských. Aby mohl něco malovat, musí to nejdříve milovat. Znáám ho, je to doslova tak. I když jde jen o nůž, citrón, sklenku, žaluzii či zahradní zeď, žňovou krajinu. Za každým vystaveným obrazem jsou měsíce hledání a několik zničených obrazů. Ale ten, co zůstal, má vznešený půvab prostoty a samozřejmosti. Dar za velké úsilí a lidskou ryzost.“

RaS

VLOČKA už od prázdnin na Dramoxu

Výjimečnou a oceňovanou inscenaci **RYCHLOST DOPADU SNĚHOVÉ VLOČKY** – prvotinu mladé britské režisérky a dramatičky **Niny Jayne Berry** – jsme již odderniéovali, do své bohaté nabídky ji však v létě zařadila online knihovna divadelních představení **Dramox**, na jejichž stránkách www.dramox.cz můžete sledovat své oblíbené či zcela neznámé tituly, kdekoli a kdykoli se vám zachce, a zcela bez reklam, jako byste byli skutečně v divadle. Z naší produkce zde vedle „Vločky“ naleznete i Žitkovské bohyně či Praštěné pohádky natáčené během covidové divadelní přestávky. Užijte si večer s námi i doma u obrazovky!

RaS

K. ŠAFRÁNKOVÁ A J. LÁSKA V RYCHLOSTI DOPADU SNĚHOVÉ VLOČKY, FOTO P. ŠEDIVÝ

HERECKÉ PRÁZDNINY

Čas letních dovolených je za námi a sezóna už běží na plné obrátky. Pojďme se ale ještě na chvíli zastavit, přenést se zpět do sladkých prázdninových dnů a projít si místa, kde naši herci odpočívali a načerpávali energii do dalšího zkoušení a hraní... **RaŠ**

MARTIN MEJZLÍK: Prázdniny jsme strávili na chalupě, kde bylo stále co dělat. Také ale zbyl čas na odpočinek a vyjíždky na kolech. Martina (MANŽELKA, INSPICIENTKA VČD – POZN. RED.) však preferuje wellness.

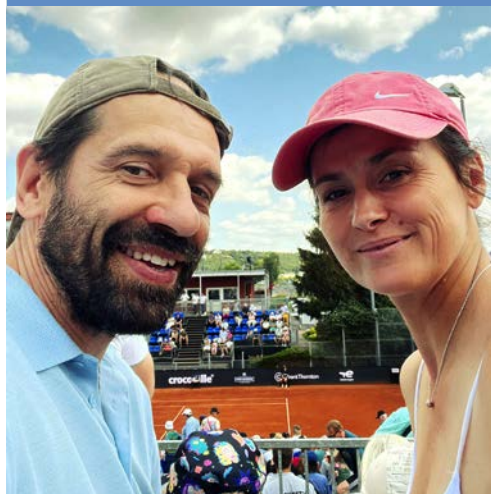

ELIŠKA A JOSEF LÁSKOVI: Jednou z našich letních cest byla už pro nás tradiční plavba po chorvatském moři. Pepa byl po složení zkoušek poprvé v roli kapitána. A naše dcera byla po loňském zácviku zkušeným plavčíkem. Navštívili jsme známá i neznámá místa, koupali se v azurovém moři, viděli delfíny ve volné přírodě a užívali si krásy a klidu malých ostrůvků a jejich vesniček, jaké umí nabídnout jen Chorvatsko.

ALEXANDR POSTLER: Lexův prázdninový test: Kolik pytlů betonu použil Lexa na výrobu těchto dvou sloupů na chalupě v Jeseníkách? A) 38 B) 51 C) 75. Správná odpověď na konci rubriky.

RADEK ŽÁK: Červenec 2024 – Prague Open WTA. Od kultury ke sportu. Samozřejmě pasivně.

DAGMAR NOVOTNÁ: Jako každý rok v lůně Vysočiny, odpočinek a setkání s kamarádkami... :-)

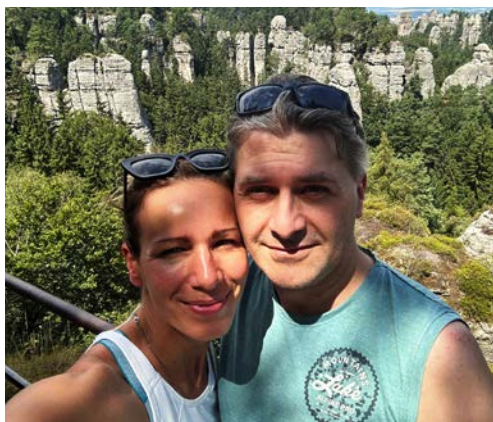
MARTINA SIKOROVÁ: Tož jsem vyrazila na to Camino, jak jsem roky chtěla... z Porta do Santiaga de Compostela. Děkujuuu! Po cestě zpátky dom jsem „proběhla Barcelonou“ a pak dloouho odpočívala. A pak jsem ještě zavítala do Beskyd. PS: Víte, jak se říká, že všechny cesty vedou do Říma, tak v Portugalsku jsem zjistila, že někdy vedou všechny cesty do VČD!

ŠTĚPÁN POSPÍŠIL: Mé prázdniny se nesly v duchu posezónního dohánění restů, příjemných zážitků a snahy o odpočinek. Vycestoval jsem na Velkou cenu F1 do Maďarska, s přítelkyní jsme letěli do Amsterdamu, s kamarády jsme jeli vypít spoustu lahví vína na jižní Moravu a konečně jsem se dokopal udělat si rozšíření řidičáku na motorku. Většinu prázdnin jsem ale stejně nakonec strávil doma u rodičů na Valašsku. Bazének, víno, pohoda a krásní lidé kolem mě, kteří mě naplňovali novou (potřebnou) energií na nadcházející sezónu.

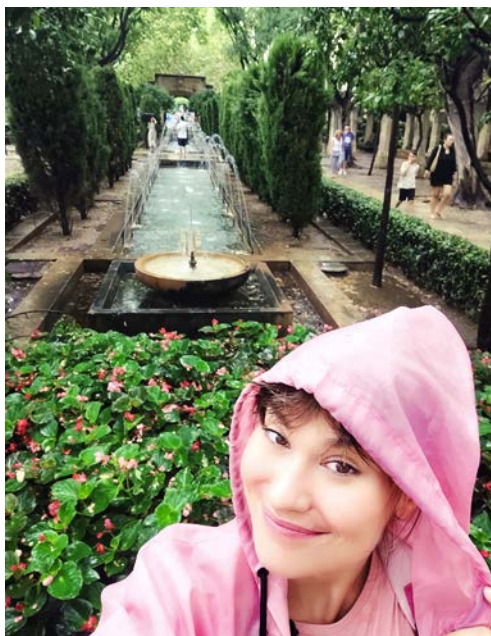
VERONIKA MALÁ: Moje prázdniny byly nádherné, byla jsem na dovolené v Portugalsku a taky v Polsku, kam jsme vyrazili dodávkou k Baltskému moři a poznávali národní parky, spali jsme po lesích a snažili se vyhnout civilizaci, což se nám dařilo! :-)) Zbytek volna jsem trávila na horách nebo u vody. Takže s čistým svědomím mohu říct, že na novou sezónu jsou baterky nabitý!

JOSEF PEJCHAL: Šumava, Beskydy – a tady Český ráj s rodinou.

JIŘÍ HÁBA: Po odehrání Čertů na Kunětické hoře jsem odcestoval i s přáteli na Madeiru, kde jsme strávili dva týdny plné zábavy, příjemného počasí, a hlavně gastronomických zážitků. Z Madeiry jsem si neodvezl pouze krásné vzpomínky, ale také nějaký bacil, a tak jsem doma proležel následné tři týdny, které jsem vyplnil především spánkem a sledováním seriálů, což mi ve výsledku vůbec nevadilo. Zbytek prázdnin jsem strávil výlety po Česku, návštěvou svého rodného a milovaného Valašska a před začátkem nové sezóny mě čekalo stěhování z Ostravy do Pardubic.

ELIŠKA JECHOVÁ: Prázdniny jsem si letos hodně užila a jsem za ně vděčná. Většinu času jsem věnovala táboření na naší chalupě, kde jsem běhala s malířskou štětkou a koštětem. Trochu jsem renovovala. Ale stálo to za to, a vlastně jsem tak spojila práci s kreativitou, a to mě baví. Vedle toho jsem také strávila pár krásných dnů na Mallorce, kde prošel asi jen tři dny v roce, a já je zrovna chytila. :-)) Ale vůbec mi to nevadilo. Courat se v přírodě mohu i v dešti. A v neposlední řadě jsem se setkala s lidmi, jejichž společnost si během roku moc nedopřávám, a to mi udělalo hodně dobře. Jo a můj pes zdolal Adršpach!

PETR DOHNAL: Při práci na chatě jsem měl v dílně pěkné a šikovné pomocnice.

ZDENĚK RUMPÍK: Tak mi došlo, že mám to štěstí pořád mluvit o PRÁZDNINÁCH, jasně divadelních. V červenci jsme se s manželkou a vnuky Luckou a Toníkem vypravili zjistit, jak to vlastně bylo s Rhodským kolosem. A díky super průvodkyni jsme to také na úžasném soutoku Egejského a Středomořího zjistili. Protože nejsme na „zlato, stříbro, drahé kamení“, oslavili jsme „Zlatou svatbu“ v až překvapivém luxusu na kapverdském ostrově Boa Vista. Kéž by jejich všudypřítomné moto: „No stress!“ nás provázelo každý den! A ještě jsme si zajeli do útulného hotýlku v Rimini, kde ovšem zážitky z Nostra Bella Italia byly mírně zakalené sinicemi, které se vynořovaly s přímou úměrou počtu plavců. Alespoň byl ale čas na odpočinek.

TOMÁŠ LNĚNIČKA: Letošní prázdniny byly hodně pestré. Nejdřív trochu plachtění po Jadranu, pak relax na Korfu a na závěr, v plné sestavě, krásy Londýna. Užili jsme si to nádherně! Tak zase za rok...

PETRA JANEČKOVÁ A LADISLAV ŠPINER: Letošní prázdniny byly vesměs věnovány Petře a její operaci kolene a následně rekonvalescenci. Ale ještě než došlo na zákrok, byli jsme si zahrát golfík u bývalého kolegy Martina Mňahončáka na Slovensku a pak jsme se ještě lehce cournuli po Karlových Varech...

KAROLÍNA ŠAFRÁNKOVÁ: Prázdniny jsem započala výletem do Neapole, kam jsme jeli s tatínkem a bráškou. Letěli jsme bez maminky, která se většinou o vše stará, tak to byl velký zážitek. Příště ji zase vezmeme!!! Většinu času jsem trávila u řeky Otavy, s rodinou a přáteli. Bylo to boží, ale už jsem se těšila na další sezonu!

ČERTI se z Kunětické hory snesli do Městského divadla

Když se minulou sezónu začaly prodávat vstupenky na pohádku **S ČERTY NEJSOU ŽERTY**, byly během pár dní vyprodané. V březnu! A inscenaci, která měla premiéru až na konci června na Kunětické hoře, jsme začali zkoušet v květnu. To má pak člověk pocit, že by se nemusela dělat žádná propagace. Ale to je omyl! Čerty chceme hrát na Kuňce i příští léto a během celé sezóny v Městském divadle. Do divadla se inscenace převedla hned po divadelních prázdninách, její premiéra v úterý 3. září byla i prvním představením této sezóny.

J. HÁBA, R. CHVALOVÁ A L. ŠPINEK V POHÁDCE S ČERTY NEJSOU ŽERTY, FOTO J. SEJKORA

Režisér Petr Novotný se scénografem Ivo Žídkem připravili hned dvě verze výpravy, a to zcela odlišné. Na širokém prostranství vyhlídky Kunětické hory jsou postavená tři různá prostředí – zámek, peklo a mlýn a uprostřed jakýsi sjednocující prostor, na kterém se odehrávají davové scény. Herci představující čerty vybíhají do scén ze všech koutů kopce pod hradem, některé postavy jako Lucifer či Petr procházejí i publikem. To všechno se v divadle muselo vměstnat na mnohem menší prostor. Inscenátoři k tomu využili točnu – je rozdělená na třetiny, na nichž jsou umístěná jednotlivá prostředí. Každý komponent musel být vyroben zvlášť, nedá se použít to, co stálo na Kunětické hoře, v divadle je všechno mnohem menší. Větší scény v hospodě, bitky, rvačky, choreografie tance na plese se odehrávají před portálem s oponou. Vlastně jediná věc je v obou provedeních stejná, a to je pekelná váha. Ta se, naštěstí, vešla na jeviště.

Herci s režisérem měli na adaptaci do nového prostředí jen několik zkoušek. Protože se pohádka v červnu a červenci celkem hodně hrála, herci si skoro všechno pamatovali, stačilo jenom upustit z velkého nasazení, se kterým hráli v pleneru, a přizpůsobit herectví menšímu prostoru. Hrát to jaksi „něžněji“.

Mnohem komplikovanější to měly technické složky včetně světel, všechno se muselo stavět od začátku. Na detaily jsem se zeptala pomocné režisérky, inspicientky a taktéž spoluautorky adaptace v jedné osobě MARTINY MEJZLÍKOVÉ.

Byl „přenos“ inscenace do divadla pro techniku složitý? Nebyly problémy s točnou?

Přenos byl docela komplikovaný. A točnu neovládá technika, ale já, takže kromě inspicie jsem se na představeních stala i strojníkem. :-)
Točíme po směru hodinových ručiček i proti. Ale myslím, že to vypadá moc pěkně. Jak jsou jednotlivá prostředí zarámovaná v portále, tak to trochu vypadá jako loutkové divadlo, se kterým jsem si jako malá hrála. Pohádka zde dobře funguje.

Jaké bylo premiérové publikum?

Velmi dobré a vstřícné. Zdá se, že je to bavilo. A na druhém balkoně jsem viděla i dost dětí, což mě mile překvapilo, když se hrálo od sedmi. Tak snad se naší pohádce bude v divadle dařit!

Jak si užili premiéru ROMANA CHVALOVÁ (představitelka Petrovy babičky) a RADEK ŽÁK (čert Drápal)?

ROMANA: Tím, že jsme v červnu odehráli asi deset repríz, tak mi to v divadle jako premiéra moc nepřišlo. Spíš mívám takové zvláštní „rozechvění“, když mám první představení v nové sezóně, což právě pohádka byla.

RADEK: Premiéru jsem si neužil. Svazovala mě odpovědnost za kouzla.

Hrajete Čerty raději na Kunětické hoře, nebo v divadle? Co vám sedí víc?

ROMANA: No to se ještě uvidí, ale pokud je krásný teplý večer, tak Kunětická hora má své obrovské kouzlo.

RADEK: Lépe se cítil Drápal PŘED prázdninami, protože má mou duši. Navíc prý na zemi bylo stejný peklo jako dole. Kuňka vítězí!

Do postavy Janka, čerta hodnosti Vraníka, režisér obsadil JIŘÍHO HABU, který byl do konce minulého sezóny v angažmá v Opavě. Od srpna je čerstvou posilou našeho hereckého souboru.

Jiří, pro vás bylo u Čertů všechno poprvé. První role v Pardubicích, vlastně první velká role, první zkoušení na Kunětické hoře... Jak jste se adaptoval s hereckým souborem? A už víte, kdo je kdo?

To, jak jsem se do souboru adaptoval, musí posoudit spíše soubor samotný. Z mého pohledu jsou na jevišti všichni skvělí partneři, kteří mě během zkoušení moc podřezali. Tou dobou jsem byl totiž stále v angažmá ve Slezském divadle v Opavě, a tak má účast na zkouškách byla poloviční. I když Východočeské divadlo společně s jeho zaměstnanci stále teprve poznávám, tak minimálně kolegy na jevišti už od sebe rozeznám. :-)

Jak jste si užil zkoušení na Kunětické hoře a jaké bylo publikum na představeních?

Zkoušení na Kunětické hoře mi hodně připomínalo nějaké natáčení. Především společné svozy a zázemí ve stanech a buňkách. Publikum bylo perfektní. Je vidět, že lidé v Pardubicích mají divadlo opravdu rádi.

Cítíte rozdíl, jak jsou Čerti diváky přijímáni v Městském divadle? A dá se to poznat podle premiéry?

V obou případech byli Čerti přijati velmi kladně. Pokud nějaké rozdíly budou, tak se nejspíš teprve projeví. Já jsem velmi zvědavý, jak představení přijme čistě dětské publikum. První představení pro školy nás čeká už příští týden, takže tam se možná nějaký ten rozdíl v přijetí najde.

Přeji pohádce dlouhý a radostný život, ať už u dospělých, či dětských diváků, v divadle i na Kunětické hoře. JaU

DIVADLO HLEDÁ OSVĚTLOVAČE!

POŽADUJEME:
ELEKTROTECHNICKÉ VZDĚLÁNÍ

NABÍZÍME:

PRÁCI V ZAJÍMAVÉM PROSTŘEDÍ S NEPRAVIDELNOU PRACOVNÍ DOBOU

V PŘÍPADĚ ZÁJMU KONTAKTUJTE PERSONÁLNÍ ODDĚLENÍ VČD
(TEL. Č.: 466 616 418 NEBO 607 040 886, E-MAIL: PAM@VCD.CZ). TĚŠÍME SE NA VÁS!

Z DRAMATURGICKÉHO ARCHIVU

V roce 1979 nastoupila do angažmá ve Východočeském divadle stálice našeho souboru **Ludmila Mecerodová**. Její první rolí v novém působišti byla Alexandra Giddensová ve hře americké autorky **Lilian Hellmanové LIŠTIČKY**, od jejíž premiéry uplyne 27. října neuvěřitelných 45 let! V režii **Petra Vosáhla** Ludmila hrála po boku tehdejších pardubických hvězd **Anny Ferencové, Elišky Kuchařové, Ireny Poledníkové, Alexeje Gsöllhofera, Milana Sandhause** či **Petra Skály**.

Psychologické drama o rozkladu jižanské rodiny Hubbardových se poprvé hrálo v roce 1939 v National Theater v New Yorku a inscenace dosáhla 410 repríz. Vzápětí se hra rozletěla na jeviště po celém světě. Československou premiéru měly Lištičky v Národním divadle v roce 1946 v režii Alfréda Radoka. Nyní si však připomeňme jejich pardubické provedení... RaS

PETR SKÁLA (HORÁC GIDDENS) A ELIŠKA KUČAŘOVÁ (ADDIE)

LUDMILA MECERODOVÁ (ALEXANDRA GIDDENSOVÁ)

MILAN SANDHAUS (OSKAR HUBBARD) A ZDENĚK RUMPÍK (LEO HUBBARD)

ANNA FERENCOVÁ (REGINA GIDDENSOVÁ), MILAN SANDHAUS, ZDENĚK RUMPÍK, ELIŠKA KUČAŘOVÁ A LUDMILA MECERODOVÁ

13. října 2024

134. VELKÁ PARDUBICKÁ

se Slavia pojišťovnou

www.zavodistepardubice.cz

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO
U DIVADLA 50, 531 62 PARDUBICE
☎ 466 616 411 🌐 WWW.VCD.CZ
📘 FACEBOOK.COM/VCD.PARDUBICE

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK
PONĚLÍ–ÚTERÝ 10:00–18:00
STŘEDA–ČTVRTEK 10:00–17:00
PÁTEK ZAVŘENO
☎ 466 616 432 / 466 616 402
✉ OBCHOD@VCD.CZ

VEČERNÍ POKLADNA
☎ 466 616 430

HROMADNÉ OBJEDNÁVKY
LUDMILA KONVALINOVÁ
☎ 724 142 828
ŠTĚPÁN PROŠ ☎ 725 986 767
✉ OBCHOD@VCD.CZ

PŮJČOVNA KOSTÝMŮ
JAROSLAVA KREJČOVÁ
ČTVRTEK 15:00–17:00
☎ 466 616 423 / 602 405 379

DIVADELNÍ KLUB ☎ 602 528 752
PONĚLÍ–ČTVRTEK 11:00–23:00
PÁTEK 11:00–00:00
SOBOTA 16:00–00:00
NEDĚLE 16:00–22:00

ZŘIZOVATELEM VČD JE STATUTÁRNÍ MĚSTO PARDUBICE
ZA FINANČNÍ PODPORY MINISTERSTVA KULTURY ČR A PARDUBICKÉHO KRAJE

GENERÁLNÍ PARTNER VČD

 Synthesia
Chemie pro budoucnost

PRVNÍ HLAVNÍ PARTNER VČD

 EOP OPATOVICKÁ
ENERGIE

VÝZNAMNÍ PARTNEŘI VČD

JHV

Kooperativa
VIENNA INSURANCE GROUP

NADACE
LENKY A ROMANA
SMIDBERSKÝCH

CH&T PARDUBICE
ČLEN SKUPINY ENTERA

Alukov
DOTVÁRIME DOMOV...

PARTNEŘI VČD

ComArt

BARTH

HAK

EUROVIA

VCEB
LEADERSHIP DISTRIBUTION COMPANY

DOSTIHOVÝ
SPOLEK

era

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI VČD

deník

Pardubice
Český rozhlas

TV

KST
KRAJSKÝ STANICE TV

BEAT
BEAT TV

Country
TV

88.0
FM

BUS TV
ZABAVNÉ ČESTOVÁNÍ

PARDUBICE
ŽIVÉ

Informační server
WWW.PARDUBICKO.CZ

Národní
REGION

A11

DIVADELNÍ ZPRAVOĐAJ ŘÍJEN 2024 PŘIPRAVIL: R. SMETANA DESIGN: A. HARVANOVÁ
FOTO NA TITULNÍ STRANĚ: L. MECERODOVÁ S P. BOROVCEM A J. LÁSKOU, ORLANDO, FOTO D. KONEČNÝ